

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/6/2017
Identifikačné číslo spisu:	1108230220
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1108230220.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. C., bývajúceho v D., zastúpeného JUDr. Dagmar Matuškovou, advokátkou s o sídlom v Bratislave, Búdkova 12, proti žalovaným 1 / Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, 2/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 24 C 158/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 3. novembra 2015, sp. zn. 8 Co 603/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 3. novembra 2015 sp. zn. 8 Co 603/2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 3. februára 2011 č. k. 24 C 158/2008-113 a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. februára 2011 č. k. 24 C 158/2008-113 návrh voči žalovanému 1/ zastavil. Druhým výrokom zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi 2 323,57 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 774,36 eur na účet právnej zástupkyne žalobcu, všetko v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalším výrokom vo zvyšku návrh zamietol a konštatoval, že žalovanému 1/ sa náhrada trov konania nepriznáva. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil aplikovaním § 1 ods. 1, § 5 ods. 1, § 17 ods. 2, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Úrad justičnej a kriminálnej polície Odbor skráteného vyšetrovania Trnava sp. zn. ČVS:ORP-4387/1-OSV-TT-2004 zo dňa 11. októbra 2004 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu vo veci trestného činu skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 125 ods. 1 písm. g/ Trestného zákona a žalobca bol rozsudkom okresného súdu 5 T 58/2005 z 27. októbra 2005 uznaný vinným zo spáchania uvedeného trestného činu a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní desať mesiacov s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov. Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 5 T 58/2005 z 2. marca 2006 zrušil rozsudok okresného súdu z 27. októbra 2005 v celom rozsahu a oslobodil

obžalovaného žalobcu podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku spod obžaloby z dôvodu, že sa žiadneho trestného činu nedopustil. Mal za preukázané, že žalobca sa podaním z 28. augusta 2006, doplneným dňa 8. januára 2008 domáhal na príslušnom orgáne uspokojenia svojho nároku náhrady škody v rámci predbežného prerokovania, ktorý mu priznal náhradu škody vo výške 36 130 Sk titulom náhrady trov trestného konania a jeho žiadosti v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy vo výške 70 000 Sk nevyhoveli, vzhľadom na čo mal za to, že týmto čiastočným plnením v prospech žalobcu žalovaný 1/ uznal, že nezákonným rozhodnutím došlo k porušeniu práva žalobcu. Konštatoval, že žalobcom označené trestné konanie vedené proti jeho osobe; v ktorom bol spod žaloby oslobodený; možno považovať za konanie objektívne spôsobilé privodiť ujmu na jeho právach, pričom samotná závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch, keď právne relevantná je len taká nemajetková ujma, ktorej vznik je v príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom v značnej miere znižujúcim dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Konštatoval, že sú splnené podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi; keď doteraz nebolo žalobcovi poskytnuté ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia; pričom prihliadol predovšetkým na to, že trestné stíhanie vedené proti žalobcovi znamenalo psychickú záťaž pre jeho rodinu a predstavovalo zásah do mimoriadne citlivej oblasti jeho života - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti, nevzhliadol však, že by malo negatívny vplyv na výkon jeho znaleckej činnosti. Žalobca bol v rozpore so skutočnosťou označený za „páchateľa protiprávnej činnosti závažného charakteru“, ktorá činnosť je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ktorá je spoločensky odsudzovaná, vzhľadom na čo mal za to, že ujmu, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku trestného stíhania vedeného voči jeho osobe po dobu jeden a pol roka; je možné odstrániť iba priznaním nemajetkovej ujmy, keď predmetné trestné stíhanie vedené proti žalobcovi predstavovalo svojim rozsahom a intenzitou značný zásah do jeho osobnostných práv, ktorého negatívne následky pociťoval žalobca veľmi intenzívne počas priebehu celého trestného konania a tieto následky pretrvávajú v menšej miere dodnes. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi v uvedenej sume považoval s ohľadom na závažnosť ujmy, t. j. jej intenzitu, rozsah a trvanie za primeranú a dostatočnú; a vo zvyšnej časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol, keď mal za to, že celková výška ním uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy je neprimeraná následkom, ktoré boli žalobcovi spôsobené nezákonným rozhodnutím v trestnom konaní. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 3 O.s.p. O trovách žalovaného 1/ rozhodol v zmysle § 146 ods. 2 O.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 25. marca 2014 č. k. 8 Co 115/2011-164 rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietol, keď s poukazom na § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. považoval za dôvodnú v odvolacom konaní žalovaným 2/ vznesenú námietku premlčania.

3. Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“ alebo „dovolený súd“) uznesením z 30. júla 2015 sp. zn. 2 Cdo 249/2014 zrušil rozsudok krajského súdu uvedený v 2. bode tohto uznesenia a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodil nepreskúmateľnosťou rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa v odôvodnení vôbec nezaoberal námietkou žalobcu týkajúcou sa rozporu vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi (že žalovaný 2 / zdržiaval rozhodnutie o náhrade škody, ktorá mu vznikla nezákonným rozhodnutím okresného súdu a odmietol mu nahradiť nemajetkovú ujmu napriek tomu, že mu zákon č. 514/2003 Z.z. takéto právo priznáva a vzniesol námietku premlčania až v odvolacom konaní). Dovolený súd okrem nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu poukázal na to, že všeobecne možno bezpochyby dôvodiť, že v konaní účastníkom konania opodstatnene vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože inštitút „dobrých mravov“ je zákonným inštitútom a prispieva k istote v právnych vzťahoch. Uviedol, že znaky konania zakladajúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka konania rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Tieto okolnosti musia byť naplnené v natolko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania.

4. Odvolací súd opätovne prejednal vec v intenciách vytknutých nedostatkov a závažného právneho názoru dovolacieho súdu (rozhodnutie z 30. júla 2015 sp. zn. 2 Cdo 249/2014) a rozsudkom z 3. novembra 2015 sp. zn. 8 Co 603/2015 rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že návrh zamietol a žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal. Považoval za nesporné, že

doručením (29. marca 2006) oslobodzujúceho rozsudku sp. zn. z 2. marca 2006 5 T 58/2005 začala žalobcovi plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá po zohľadnení 6 mesiacov určenej na predbežné prerokovanie nároku, uplynula dňa 29. septembra 2009. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podal návrh na pristúpenie žalovaného 2/ do konania ako pasívne legitimovaného účastníka (§ 4 ods. 1 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z.z.) až 2. novembra 2009 (aj keď návrh na začatie konania podal dňa 16. septembra 2008), tak dospel k záveru, že si žalobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil na okresnom súde oneskorene. Po právnej stránke poukázal na § 3 ods. 1 a § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Krajský súd poukázal na to, že žalovanému 2/ nevyplývala zo zákona č. 514/2003 Z.z. (§ 15 a § 16) povinnosť uspokojiť nárok žalobcu (poškodeného) uplatnený ním v rámci predbežného prerokovania nároku; počas ktorého navyše ani premlčacia doba neplynie; mal právo nárok žalobcu aj neuspokojiť, keď práve takýto postup bolo možné očakávať vo vzťahu k uplatňovanej náhrade nemajetkovej ujmy, ktorej výška vždy závisí od zváženia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré sú väčšinou až predmetom dokazovania v súdnom konaní vo veci samej a ktoré žalovanému 2/ pri posudzovaní nároku v rámci predbežného prejednávania ani nemusia byť známe. Odopretie nároku žalobcu na zaplatenie ním požadovanej výšky nemajetkovej ujmy preto treba v týchto súvislostiach považovať za postup legitímny a nie šikanózný. Konštatoval, že len tá skutočnosť, že žalovaný 2/ vzniesol námietku premlčania až v odvolacom konaní nezakladá sama osebe, bez ďalšieho, jej uplatnenie v rozpore s dobrými mravmi; opačný záver by totiž znamenal, že každé vznesenie námietky premlčania v odvolacom konaní zakladá dôvod na jej odopretie pre rozpor s dobrými mravmi. Konštatoval, že žalobca nevyvodil rozpor v odvolacom konaní žalovaným vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi zo žiadnych konkrétnych skutkových okolností týkajúcich sa jej uplatnenia, ktoré by vzhľadom na svoju intenzitu zakladali dôvod na výnimočné odopretie právnych účinkov vznesenej námietky premlčania na úkor princípu právnej istoty. Odvolací súd zdôraznil, že žalovaný 2/ nakladá s verejnými prostriedkami, pri použití ktorých mu zákon ukladá zachovávať hospodárnosť, efektívnosť a účinnosť, je povinný v záujme dodržania tohto zákonného príkazu brániť s a kedykoľvek v konaní účinnými právnymi prostriedkami proti nemu uplatňovanému nároku. So zreteľom na uvedené uzavrel, že vznesenie námietky premlčania žalovaným 2/ v odvolacom konaní nepredstavuje v okolnostiach danej veci zneužitie práva žalovaného 2/ na úkor žalobcu, keď tento sám podanie návrhu proti žalovanému 2/ po uplynutí premlčacej doby zavinil. O náhrade trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

5. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že návrh na náhradu nemajetkovej ujmy podal včas s poukazom na skutočnosť, že žalovaný 2/ mal možnosť vzniesť námietku premlčania aj počas konania na okresnom súde, čo neurobil. Konanie odporcu 2/ považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keďže uplatnil námietku premlčania po tom, ako odmietol vyplatiť akúkoľvek včas požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy. Argumentoval, že už pri podaní návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol všetky okolnosti preukazujúce vznik a oprávnenosť jej náhrady. Podľa názoru dovolateľa výška nemajetkovej ujmy môže byť priznaná aj samotným žalovaným 2/, tento však úmyselne toto právo nevyužíva a ponecháva vec na rozhodnutie súdu, čím zbytočne zaťažuje nielen súdy, ale aj samotných poškodených. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 201/2007. Dovolateľ argumentoval, že žalovaný 2/ nemal záujem odpočiatku prejsť daný prípad ako postup v rozpore so zákonom a až potom, čo okresný súd uznal, že došlo k poškodeniu jeho osobnostných práv využil cielene námietku premlčania, aby nemusel vo veci plniť. Podľa jeho názoru odvolací súd nesprávne posúdil intenzitu konania žalovaného 2/ a nesprávne posúdil požiadavku na výnimočné odopretie právnych účinkov vznesenej námietky premlčania na úkor princípu právnej istoty. Následne vyjadril nesúhlas s tvrdením súdu, že jeho tvrdenia zostali len vo všeobecnej rovine subjektívnych úvah, z postupu žalovaného 2/ možno vyvodíť znaky konania vykazujúceho priamy úmysel žalovaného 2/ poškodiť ho ako žalobcu. Záverom uviedol, že po doručení zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu nemal vedomosť, ani mu neboli doručované žiadne vyjadrenia žalovaného 2/, ku ktorým by mohol zaujať právne relevantné stanovisko. V súvislosti s povinnosťou žalovaného 2/ zachovávať hospodárnosť, efektívnosť a účinnosť s verejnými prostriedkami uviedol, že jeho postup nemôže byť neprimerane tvrdý, najmä k prípadnému pochybeniu pri označení žalovaného došlo aj zaviniením žalovaného 2/ a nekonaním súdu.

6. Žalovaní 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

7. Dovolanie žalobcu bolo podané 15. januára 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. účinného do 30. júna 2016 (ďalej aj „O.s.p.“). Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobca), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné, a preto rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle § 449 ods. 1 CSP zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

9. Vzhľadom na to, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (t. j. 15. januára 2016) za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení do 30. júna 2016 (ďalej len „O.s.p.“), najvyšší súd postupoval podľa vyššie citovaných ustanovení CSP a procesnú prípustnosť podaného dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

10. Dovolanie podľa O.s.p. bolo prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p. ods. 1 (kedy bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej), ods. 2 (kedy došlo k odchýleniu sa od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v danej veci) a ods. 3 (potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento súd vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4).

11. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania žalobcu smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na to, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., dovolací súd zrušil rozsudky súdov nižších inštancií. Dovolací súd vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) z 12. januára 2017 sp. zn. II. ÚS 675/2016-33, v ktorom je uvedené, že podľa § 79 ods. 1 O.s.p. ak je účastníkom konania štát, návrh musí obsahovať označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať. V súlade s § 43 ods. 1 O.s.p. sudca alebo poverený zamestnanec uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať. Ak ide o podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania, odošle súd uznesenie do 60 dní od doručenia takéhoto podania. Poznamenal, že všeobecný súd musí vykladať a používať § 43 ods. 1 a 2 O.s.p. v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu a súčasne musí vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Konštatoval, že v ďalších častiach Občianskeho súdneho poriadku je zakotvená osobitná poučovacia povinnosť súdu (napr. § 43 ods. 1, § 49 ods. 5 a § 52 ods. 1), ktorou je súdu vyslovene uložené, aby v konkrétnych procesných situáciách osobitne poučil účastníka, a to v záujme ochrany jeho záujmov. Poučovacia povinnosť uvedená v § 43 ods. 1 O.s.p. smeruje k tomu, aby boli vady žaloby odstránené, a preto je súd povinný účastníka konania (žalobcu) poučiť, ako treba opravu alebo doplnenie žaloby vykonať; po splnení tejto povinnosti všeobecným súdom záleží už len na účastníkovi konania, či tieto vady odstráni alebo či bude jeho podanie odmietnuté (pozri I. ÚS 540/2015). Už zo samotnej žaloby v danej veci vyplýva, že sa ňou žalobca domáhal zaplatenia finančnej sumy z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci v súlade so zákonom o zodpovednosti za škodu, pričom svoj nárok vyvodzoval z tohto zákona, a z ktorého je v súlade s § 1 a § 3 ods. 1 písm. a/ zrejma zodpovednosť štátu, aj keď v žalobe žalobca označil za pasívne legitimovaný subjekt Ministerstvo spravodlivosti SR, orgán, ktorý je oprávnený v mene štátu konať. Ústavný súd v takomto prípade konštatoval, že ak bol žalobcom v žalobe ako žalovaný označený len orgán oprávnený v mene štátu konať, pričom z iných častí žaloby zjavne vyplývalo, že smeruje proti štátu, bolo podľa jeho názoru namieste, aby vo veci

sťažovateľa konajúci súd pristúpil k aplikácii § 43 ods. 1 O.s.p. pre vadu žaloby spočívajúcu v jej nezrozumiteľnosti z dôvodu neurčitosti. V zmysle označeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku bolo podľa názoru ústavného súdu povinnosťou okresného súdu sťažovateľa na odstránenie tejto vady vyzvať. Ústavný súd pripomenul aj judikatúru najvyššieho súdu, v ktorej dospel k právnomu názoru, že riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitosťou riadneho návrhu, bez ktorého nemožno v konaní pokračovať (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 193/64/2011 z 28. októbra 2011, 6 Cdo 149/2011 z 26. septembra 2012 a 4 Cdo 193/2009 z 29. septembra 2009). Ústavný súd uzavrel, že neuplatnenie osobitnej poučovacej povinnosti vo veci žalobcu konajúcich všeobecných súdov predstavovala taký závadný procesný postup, ktorým sa žalobcovi ako účastníkovi konania znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva na účely ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

12. Dovolací súd s odkazom na uvedený nález ústavného súdu dospel k záveru, že výklad, ktorý odvolací súd použil pri rozhodovaní je prehnane formalistický, ktorý vo svojich dôsledkoch zasiahol do podstaty základného práva žalobcu na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie s účinkami denegationis iustitiae.

13. So zreteľom na povahu a účel dovolacieho konania dospel najvyšší súd k záveru, že v danej procesnej situácii, prichádza do úvahy len zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z existencie procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Vzhľadom na uvedenú vadu najvyšší súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 3. novembra 2015 sp. zn. 8 Co 603/2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 3. februára 2011 č. k. 24 C 158/2008-113 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 449 ods. 2 CSP, § 450 CSP, § 455 CSP).

14. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 453 ods. 3 CSP.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.